

prisegali na njihov prapor in se oduševljali za majko samo pri... vincu, v treznem življenju so pa pozabljali na brate in majko ter vse bolj mislili na svoj... žep.

Premalo jih je bilo zavednih, čeprav so se bojevali s podvojenimi močmi za nekdanje svetinje. Neizprosna usoda je zagrnila najlepšo majko v grob minljivosti. Peščica zvestih otrok jo je spremljala krvavečega srca na zadnjem potu. Spominska plošča na grobu je pričala, da pod njo počiva majka, katera je bolehalo in umrla za neslogo svoje dece.

Na grob so ji vsadili lipico... Včasih je skrivnostno šumelo po njenih vrhovih in zaostalim otrokom, na lastnih tleh tujim, zdelo se je to šumenje kakor tužen mollaccord, iz katerega je zvenelo kakor pretrgano stokanje: Ako bi se bilo storilo vse tisto, kar vam je narekovalo... vince in da bi se bilo prelilo več potnih, a manj trsovih srag, častna bi bila majka, katera spava sedaj pozabljena pod menoj...

Gospica urednica, ali naj dodam komentar tej povesti? Kakor menite!...

Zdravstvujte!

Želja.

(Lermontov.)

Блаженны есмь и на погрой

Pot pred manoj samim se razgrinja,
Skozi megle kreneni blesté.
Noč je tiha. V Bogu spi pustinja,
In z zvezdami zvezde govore.

Upa mi življenje ne usoja,
Iz preteklosti mi nič ni žal.
Iščem le svobode in pokoja,
Vse bi rad pozabil in zaspal.

Svod neba slovesen in prečuden!
V jasnem svitu zemlja spi pod njim.
Kaj da jaz takó sem bolen, truden?
Čakam li? Togujem li za čim?

A ne v hlapnem spanju té gomile —
V takih želet bi ležati snih,
Da drhtale bi življenja sile,
Da bi prsi tihe dvigal dih.

Da vso noč, ves dan v posluh bi meni
O ljubezni sladki glas zvenel,
Nad menoj pa hrast, na vek zeleni,
Temno bi se klanjal in šumel...

Anton Medved.

